

Traisha en het Ei

Het verhaal van Kronath

Op het eiland Arlana Sin Dad was de lente aangebroken. Ijs-schotsen dreven in de stroom langs het dorp Amash, want in de bergen heerste nog de winter.

In het noorden lag de zeestraat, die een uitloper vormde van Làgrimah-Sin, de Eindeloze Oceaan. Aan de overzijde, achter de vlakke kustlanden van Reliné, torenden de pieken van de bergketens rond de Witte Stad boven de wolken uit.

Stormvlagen bliezen vanuit de bergen door de straten van het kustdorp en lieten de luiken vervaarlijk kleppen.

In de huiskamer van de familie Grevish loeide de houtkachel. Opa Kronath zat er weer eens zo dicht bij dat zijn haren en kleren bijna schroeyden. Er waren dorpingen die beweerden dat er voor de oude man straks geen begrafenis nodig zou zijn. Vroeg of laat zou men hem eenvoudigweg als een hoopje as naast de kachel vinden.

Traisha zat op een krukje, een eind van de kachel vandaan. Desondanks voelde ze een zweetdruppel tussen haar schouderbladen omlaag glijden. Haar jongere neefjes en nichtjes hadden minder last van de warmte. Die hurkten gezellig bij elkaar aan de éne voet van opa, die in zijn schommelstoel naast de kachel zat.

De oude Kronath kuchte en keek de kring vol gespannen kindergezichten rond, terwijl hij op een onduidelijke prop

kauwde. Hij opende de kachel met een kromme pook, spoog een prop pruim met kracht in de vlammen en sloot meteen het luikje. Luid gesis en geknetter volgde. Kronath glimlachte zijn bruine tanden bloot, toen hij de verschrikte gezichten van de kleintjes zag. Hij wachtte nog een paar tellen.

‘Wat willen jullie vanavond horen? Het moet wel een kort verhaal worden, want voor de jongsten is het al laat.’

Traisha wist al wat het ging worden. De kinderen waren geobsedeerd door het verhaal van de verloren linkervoet. Elke keer opnieuw sloegen ze in afschuw de handen voor het gezicht bij het horen van de gruwelijke details, die Kronath met een brede grijnslach opdiste. Kronath bezat dan ook de zeldzame gave om iets op zo’n wonderbaarlijke wijze honderd keer te vertellen, dat het wel honderd verschillende verhalen leken, zelfs al gebruikte hij precies dezelfde woorden. Hij betoverde eenieder met zijn gebaren, mimiek en subtiele stembuigingen, die de zalvende stemmen van de Fièrath zelf naar de kroon staken.

‘Van je voet, van je voet, Kronath!’ riepen de kinderen in koor.

Traisha, die het verhaal van buiten kende, hoorde zichzelf mee roepen.

‘Op een vroege zomermorgen ging ik vissen bij de grens van de Woeste Landen, daar waar de grote lagune ligt tussen de schiereilanden van Koth en Askoth. Ik bleef daar de hele morgen.’

Ja, ik zie jullie verbaasd kijken en inderdaad... dat is normaal levensgevaarlijk. Jullie weten allemaal hoe talrijk de Fièrath langs deze kust zijn en hoe ze dag en nacht loeren op een kans om toe te slaan. Maar op die dag was het toevallig anders. De hemel was zo helder dat je de hele oceaan tot aan de scherpe lijn van de horizon kon overzien. Maar het belang-

rijkste van alles... het was volkomen windstil. Het wateroppervlak van de lagune was dus spiegelglad. Begrijp je wat dat betekende?

Nou, het betekende dat zelfs de allersluwste Fièrath geen schijn van kans hadden mij te verrassen, niet met hun weerhaak en zelfs niet met hun werpnet, ook al heeft dat een bereik van wel twee woningen achter elkaar. Het water in de lagune is namelijk zo ondiep dat zelfs een uiterst behoedzaam naderende Fièrath zichtbare rimpelingen in het stille water zou veroorzaken. Twee keer die morgen deden ze toch een poging. Beide keren had ik tijd genoeg om rustig mijn hengel en andere spullen te pakken en een eind landinwaarts te lopen. De monsters waren slim genoeg om geen tijd meer aan nutteloze pogingen te verspillen. Nu denk je: hoe heeft die Kronath dan toch op die dag zijn voet verloren? Nou, dat zal ik je vertellen. Je moet weten, de gevaarlijkste vijanden van ons mensen zijn niet de Fièrath en ook niet de andere enge wezens die op Len Asdravith rondwaren. Nee, de gevaarlijkste vijand... dat zijn we zelf! Wij mensen zijn veel te snel overtuigd van onze slimheid en vindingrijkheid. Dat maakt ons slordig en dus kwetsbaar. Zo verging het mij dus ook. Toen de zon hoger aan de hemel rees dommelde ik bijna in! Kunnen jullie je dat voorstellen... zo maar, aan de waterkant?! Nou, ik viel gelukkig niet echt in slaap, zo zorgeloos was ik nu ook weer niet. Toen ik besepte wat er had kunnen gebeuren, besloot ik verder geen risico meer te nemen. Ik stond op, draaide me om en liep met mijn vangst terug richting dorp. Dat was een fatale fout! Ik had zo dicht bij de waterlijn nooit de zee mijn rug toe mogen keren. Een Fièrath had mijn lichte dommel blijkbaar gezien of gevoeld, wie zal zeggen wat er in de kop van die ondiepen omgaat? In elk geval was hij al vlakbij de waterlijn. Voor zijn weerhaak was ik te ver weg, voor zijn net helaas niet. En ik zag het niet aankomen. Voor ik het wist was ik in de dodelijke

strengen verstrikt en werd ik in razende vaart door het natte zand richting vloedlijn getrokken. Ik wist dat dit het einde was en sloot mijn ogen vast om de vlijmscherpe kaken van de Fièrath niet te hoeven zien.

Toen... werd met een enorme klap alle lucht uit mijn longen gedreven. Versuft van de pijn opende ik mijn ogen en zag dat ik op de dode stronk van een zeewilg beland was. Meteen wist ik dat er nog een kansje was dit te overleven. Uit alle macht worstelde ik me uit het net van de Fièrath. Het lukte bijna. Om mijn linkervoet echter zaten zo veel strengen gewikkeld, dat ik die er met geen mogelijkheid snel genoeg af kon trekken. De Fièrath stootte een schrille kreet uit toen hij bemerkte wat er gebeurde en verdubbelde zijn trekkracht. Nog even en mijn handen zouden van de stronk getrokken worden. Op dat moment dacht ik aan de scherpgeslepen bijl, die nog in mijn riem stak.

Met mijn laatste krachten, de stronk met een hand vastklampend, greep ik met de andere hand de bijl en kliefde er in een enkele snelle haal mijn linkervoet mee af!

Traisha had de kleine Ushi op schoot. Het meisje trilde over heel haar lichaam en kneep in Traisha's arm. Maar ze wilde geen woord missen en bleef op haar plaats.

'De voet schoot samen met het net als een katapult weg in de richting van de Fièrath. Bloed spoot uit mijn linkerbeen en kleurde het zand rondom helrood. Ik voelde echter op dat moment geen pijn en sprintte op één voet en een stomp buiten het bereik van de Fièrath en richting dorp. Kameth de smid was net buiten bezig speerpunten te smeden. Hij was de eerste die mijn kreten hoorde en mij aan zag komen. Hij wist ook meteen wat hem te doen stond. Hij greep mij beet, hield mijn been vast als in een bankschroef en schroeiende zonder aarzelen

met een witheet ijzer de wond dicht. Mijn gegil moet tot drie dorpen verder te horen zijn geweest. Dat begrijpen jullie van Kameth niet, hè. Jullie weten allemaal dat de smid ondanks zijn enorme kracht de zachtaardigste man van het dorp is. Niet voor niets mogen jullie wanneer je maar wilt in zijn smidse komen helpen om de paarden gerust te stellen die beslagen moeten worden. Maar Kameth deed het enige juiste. Ik kreeg nu geen tijd om angst voor het hete ijzer te hebben.

Ik verloor het bewustzijn. Toen ik wakker werd, was het ergste al voorbij. En jullie zien het nu. Met één voet kun je ook nog van het leven genieten.

Zo, en nu is het voor de meesten van jullie tijd om naar huis te gaan.'

Op een enkele zucht na hadden de kinderen muisstil, bijna in trance zitten luisteren. Nu klonk echter meteen een teleurgesteld geroezemoes. Lang duurde dat niet. De kinderen wisten dat Kronath op dit punt niet te vermurwen was.

Traisha hielp de jongsten in hun warme jassen, nam de groep mee naar buiten en bracht de kinderen één voor één naar hun moeders.

Toen ze terugkeerde, zat Kronath nog altijd op zijn vaste plek naast de kachel.

'Opa,' vroeg zij verbaasd. 'Heeft u geen slaap? Normaal gaat u toch meteen naar bed als de kleintjes naar huis gaan?'

De oude Kronath glimlachte met een uitdrukking op zijn gerimpelde gezicht die Traisha nog nooit gezien had. Hij antwoordde niet meteen..

'Kom bij mij zitten Traisha,' zei hij tenslotte. 'Deze avond is er nog een verhaal, een verhaal alleen voor jou, een verhaal dat ik je misschien jaren geleden al had moeten vertellen. Vergeef me alsjeblieft dat ik zo lang wachtte.'

Traisha wist niet waarom, maar haar nekhaartjes gingen

recht overeind staan. Het was alsof de zo vertrouwde kamer van het ene op het andere moment net iets killer was geworden. Ze zuchtte kort en beverig, pakte een stoel en ging bij Kronath zitten.

‘Ik luister, opa,’ zei ze

Het tweede verhaal van Kronath

Kronath leek nog even te aarzelen. Toen hij begon te spreken, klonk zijn stem heel anders dan in het verhaal van zijn verloren voet. Zijn woorden waren zacht, maar toch klonken ze in het hoofd van Traisha luid en helder. En ze voelde zich ineens veel ouder dan vijftien jaar.

‘In het koude begin der tijden kwam het eerste Ei uit de hemel vallen. Vele millennia dreef het rond tussen de ijsschotsen van Làgrimah-Sin, de Oneindige Oceaan. Jaar na jaar gaf de jonge zon iets meer warmte, tot uiteindelijk, na vele eeuwen, de Draak tot leven kwam en uit het Ei brak.

Dat is een bekend verhaal en ook het vervolg weet ieder van ons. Asdravith hakte met zijn kromzwaard de kop van de Draak af, maar werd toen zelf door een laatste zwiep van de drakenstaart de hemel in geslingerd, van waar hij ons in de gedaante van de Grauwe Schedelmaan nog altijd aanstaart. Uit het drakenbloed ontstonden alle ons bekende levende wezens op deze wereld; mensen, dieren en alle andere creaturen. Maar, mijn Traisha, dat is lang niet het complete verhaal. Er bestaat nog een andere vertelling, duister en geheim, die na de dood van je vader nog slechts één iemand op deze wereld kent.’